

Arrest

nr. 73 633 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, die eveneens verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 juni 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 30 september 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard.

1.2. Op 21 september 2011 wordt de aanvraag van de verzoekende partijen ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.06.2010 werd ingediend door :

(Z.A.) (...)

(B.H.) (...)

(Z.T.) (...)

(Z.L.) (...)

(Z.A.) (...)

nationaliteit: Armenië (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 16 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 30.09.2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen:

Dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Er worden medische elementen aangehaald voor (Z.A.). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 09.09.2011 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde "Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze problematiek, hoewel dit kan beschouwd worden als pathologie die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië. Vanuit medisch standpunt, is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van benodigde medische zorgen in het herkomstland van de betrokkenen, zijnde Armenië.

Wat de financiële toegankelijkheid betreft, merken we op dat de betrokkene beroep kan doen op gratis verzorging en medicatie voorgeschreven door erkende specialisten. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Verder kan de betrokkene beroep doen op hulp van de IOM, deze ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië— het land waar hij tenslotte ruim 39 jaar verbleef—geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/ of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Daarnaast merken we op dat het er niet om gaat zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Bovendien geldt ook nog het volgende : (...)L'article 3 ne fait pas obligation d 'Etat contractant de pallier lesdites disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire."

Wat de geografische toegankelijkheid merken we op dat in Jerevan, de geboortestad van betrokkene, tal van gespecialiseerde ziekenhuizen en poliklinieken beschikbaar zijn. De medicijnen die de betrokkene dient te nemen voor haar aandoening zijn beschikbaar in het herkomstland.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen medische noodzaak tot mantelzorg. Reizen met deze pathologie behoort tot de mogelijkheden.

Derhalve

- 1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpen de verzoekende partijen de schending op van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.), artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partijen betogen dat de dienst Vreemdelingenzaken haar bestreden beslissing niet op gemotiveerde wijze heeft genomen. De verzoekende partijen kunnen niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissing. Deze is onjuist waar zij vermeldt dat er een adequate behandeling voor de ziekte voorhanden is in het land van herkomst. De verzoekende partijen maken de volgende documenten over met betrekking tot de gezondheidsproblemen van één van hen (verder: de verzoekende partij): een medisch attest van 11 mei 2010 en 26 november 2010 van Dr. S. waaruit blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan een depressief beeld en chronische angsten veroorzaakt door fysiek geweld en doodsb bedreigingen in Armenië en onzekerheid over de toekomst in België, een medisch attest van 9 februari 2011 van Dr. T. waaruit blijkt dat de verzoekende partij paniekaanvallen vertoont, mogelijk in het kader van een PTSS, een medisch attest van 28 maart 2011 van Dr. T., een medisch attest van 16 juni 2011 van Dr. S., een medisch attest van Dr. V.B. Uit deze attesten blijkt de ernst van de ziekte van de verzoekende partij. Zij lijdt aan een PTSS. Een verdere opvolging en behandeling is noodzakelijk zoals blijkt uit het medisch verslag van arts-adviseur B.

Niettegenstaande dit gegeven oordeelt de verwerende partij dat het er niet om gaat zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van het gezondheidssysteem van Armenië vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Nochtans bepaalt art. 9ter van de vreemdelingenwet dat een vreemdeling recht op verblijf heeft indien er in zijn land van herkomst geen ‘adequate’ behandeling voor zijn ziekte aanwezig is. Dit heeft voor gevolg dat de dienst Vreemdelingenzaken zowel de toegankelijkheid als de beschikbaarheid van de medische zorgen voor de ziekte van de verzoekende partij dient na te gaan en hierbij rekening dient te houden met het kwalitatief niveau van de medische verzorging in het thuisland om zich er zo van te vergewissen dat een terugkeer naar het land van herkomst geen inbreuk uitmaakt op art. 3 E.V.R.M. Bovendien dient de beschikbaarheid van de medische zorgen in het land van herkomst ook onderzocht te worden in het licht van de toegankelijkheid van de medische zorgen voor de vreemdeling vanuit financieel oogpunt. Wat dit betreft wenst de verzoekende partij te verwijzen naar het artikel ‘Is there a role for user charges? Thoughts on health system reform in Armenia’, gepubliceerd door de Wereld Gezondheids Organisatie, en waarvan een kopie in bijlage wordt gevoegd. Hieruit blijkt de onbeschikbaarheid van de medische zorgen in Armenië vanuit financieel oogpunt. Tot dezelfde conclusie komt men in het artikel van 19 mei 2011 dat gepubliceerd werd in het dagblad Joxovurd en waarvan eveneens een kopie met vertaling in bijlage wordt gevoegd. Hieruit blijkt dat corruptie een ernstige bedreiging vormt op het niveau van de gezondheidszorg in Armenië.

Een terugkeer naar het land van herkomst maakt in hoofdte van de verzoekende partij dus op onbetwistbare wijze een schending uit van art. 3 E.V.R.M. dat bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende de adequaatheid, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische behandeling voor de ziekte van de

verzoekende partij onderzocht heeft. De bestreden beslissing is dan ook manifest foutief en onvoldoende gemotiveerd en schendt het art. 3 E.V.R.M., art. 9ter van de vreemdelingenwet, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De verzoekende partijen betogen dat de motivering van de bestreden beslissing onjuist is waar zij vermeldt dat er een adequate behandeling voor de ziekte voorhanden is in het land van herkomst. Zij halen de medische attesten aan die zij hebben neergelegd en beschrijven het ziektebeeld van één van hen (verder: de verzoekende partij). De ziekte van de verzoekende partij wordt echter niet betwist in de bestreden beslissing.

Zoals de verzoekende partijen terecht stellen bepaalt art. 9ter van de vreemdelingenwet dat een vreemdeling recht op verblijf heeft indien er in zijn land van herkomst geen 'adequate' behandeling voor zijn ziekte aanwezig is. Dit heeft volgens de verzoekende partijen voor gevolg dat de dienst Vreemdelingenzaken zowel de toegankelijkheid als de beschikbaarheid van de medische zorgen voor de ziekte van de verzoekende partij dient na te gaan en hierbij rekening dient te houden met het kwalitatief niveau van de medische verzorging in het thuisland om zich er zo van te vergewissen dat een terugkeer naar het land van herkomst geen inbreuk uitmaakt op art. 3 E.V.R.M. Bovendien dient de beschikbaarheid van de medische zorgen in het land van herkomst ook onderzocht te worden in het licht van de toegankelijkheid van de medische zorgen voor de vreemdeling vanuit financieel oogpunt. Dit is inderdaad correct.

De verzoekende partijen verwijzen naar twee artikelen die zij bijbrengen bij hun verzoekschrift. Deze stukken bevinden zich echter niet in het administratief dossier, en de verzoekende partijen brengen ze dus voor het eerst bij hun verzoekschrift. Het is duidelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing enkel rekening kan houden met de stukken waarvan zij op dat moment kennis heeft. Zij had duidelijk geen kennis van de door de verzoekende partijen bijgebrachte stukken bij hun verzoekschrift.

Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing zelf, en het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, dat het bestuur, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen beweren, wel degelijk heeft gemotiveerd aangaande zowel de toegankelijkheid als de beschikbaarheid van de medische zorgen in Armenië. Wat de beschikbaarheid betreft werd overigens zowel op kwalitatief als financieel vlak gemotiveerd.

De bestreden beslissing stelt immers als volgt:

"Wat de financiële toegankelijkheid betreft, merken we op dat de betrokkene beroep kan doen op gratis verzorging en medicatie voorgeschreven door erkende specialisten. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Verder kan de betrokkene beroep doen op hulp van de IOM, deze ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië— het land waar hij tenslotte ruim 39 jaar verbleef—geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/ of voor (tijdelijke) financiële hulp.", "Daarnaast merken we op dat het er niet om gaat zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met

de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.”. De Raad kan dit standpunt bijtreden. Artikel 9ter vermeldt immers enkel dat het moet gaan om ‘adequate’ behandeling. Verder bevat de bestreden beslissing nog volgend motief: “Wat de geografische toegankelijkheid merken we op dat in Jerevan, de geboortestad van betrokkene, tal van gespecialiseerde ziekenhuizen en poliklinieken beschikbaar zijn. De medicijnen die de betrokkene dient te nemen voor haar aandoening zijn beschikbaar in het herkomstland.” De verzoekende partijen betwisten deze motieven op geen enkele concrete wijze. Zij blijven dus staan.

Bovendien blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 9 september 2011 dat hij zijn advies onder meer baseert op zijn correspondentie met een Armeense arts, een lijst van geregistreerde geneesmiddelen van The Scientific Centre of Drug and Medical Technology Expertise in Armenië, en naar een internetlink. Verder bevinden zich in het administratief dossier van verwerende partij twee uitgebreide documenten afkomstig van objectieve en gezaghebbende bronnen, die de situatie in Armenië beschrijven.

Uit voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing wel degelijk op afdoende wijze is gemotiveerd. De verzoekende partijen maken een schending van de motiveringsplicht dus niet aannemelijk.

Wat de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, moeten de verzoekende partijen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 van het E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). Uit voorgaande bespreking blijkt dat de verzoekende partijen dit op geen enkele concrete wijze aannemelijk maken.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC